

РЕШЕНИЕ

№ 5466

гр. София, 27.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.07.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Зорница Дойчинова

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5005** по описа за **2021** година докладвано от съдия Христо Минев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. /ДИТ/, представлявано от юрисконсулт П. П., срещу РЕШЕНИЕ от 08.04.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 134-ти състав, постановено по НАХД № 10046/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност и необоснованост на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът излага доводи, че атакуваното решение се основава на неверни фактически констатации по установеното от доказателствата приложени по административното дело.

Твърди се, че към момента на извършване на проверката е имало сключен трудов договор между [фирма] от 04.02.2020г., копие от който не е бил връчен ведно с уведомление от ТД на НАП на С. И..

Касаторът в жалбата моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 134-ти състав по НАХД № 10046/2020г, като се потвърди изцяло НП № 22-006652 от 08.04.2020г. като

правилно и законосъобразно, не се представлява в с.з.

Ответникът – [фирма] не се явява и не се представлява. Депозирано е писмено становище от И. Г. Р., чрез адв. К. П. от САК, в което се оспорва жалбата, претендират се разноски пред касационната инстанция и моли да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение №20089415 от 08.04.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 134-ти състав, постановено по НАХД № 10046/2020г., е ОТМЕНИЛ наказателно постановление /НП/ № 22-006652/08.04.2020г., издадено от Директора н ДИТ, с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] 1000, район О., бул. „К. А. Д. №3 – ресторант, представлявано от И. Г. Р. с ЕГН [ЕГН] в качеството и на управител е наложено административно наказание: имуществена санкция в размер на 3000.00 /три хиляди/ лева на основание чл.414 ал. от КТ, за нарушение на чл.62 ал.3 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя В. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати процесуални нарушения, като АУАН и НП отговарят на изискванията на ЗАНН. Съдът е приел, че процесното нарушение не е било извършено от работодателя [фирма], тъй като лицето С. М. И. според СРС не е имала сключен трудов договор с [фирма]. Предвид констатацията, че не е имало сключен трудов договор, СРС е приел, че търговецът е извършил административно нарушение, но не това за което е санкциониран по чл.63 ал.2 от КТ, а нарушение по чл.61 ал.1 от КТ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема, че фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 134-ти състав не отговарят на приложените по делото доказателства. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Доколкото по делото не се спори, кой, кога, къде каква проверка е извършил, за

същата има съставен Протокол, след което е бил издаден АУАН и НП, за които СРС е направил правилната преценка, че същите отговарят на изискванията на закона и същите са издадени в предвидените за това преклузивни срокове, съдът не намира за нужно да преповтаря фактическата обстановка описана от СРС в процесното Решение.

За настоящата инстанция остава необяснимо поради каква причина СРС е приел, че липсва извършено нарушение по чл.63 ал.2 от КТ, след като в материалите по делото на СРС, в приложената административна преписка е приложено копие на Декларация от С. И. М., в която е отбелязала собственооръчно, че работи в [фирма] на обект А1 – стол от 04.02.2020г. като хигиенист с работно време от 08.00 до 17.00 часа с един час почивка през деня, получава трудово възнаграждение в размер на 610.00лева има сключен трудов договор, не работи по граждански договор, почива в събота и неделя. От изложеното може да се направи единствения правен извод, че са налице всички елементи на трудово правоотношение. Декларацията е била попълнена в деня на проверката на 05.02.2020г. в 10.40часаи е подписана от декларатора.

Непосредствено след описаната декларация е приложено и копие на Трудов говор №062 от 04.02.2020г. Същия е сключен между С. М. И. като работник и [фирма] като работодател. В договора са описани параметри, които съвпадат с описаните в Декларацията на И.. Договорът е надлежно подписан от работника и работодателя и е заверен с печат на работодателя, който се чете ясно. В същия договор, след подписването му е отбелязано, че копие от договора е връчено на работника на 04.02.2020г., а непосредствено под това е отбелязано, че работника е длъжен да постъпи на работа на 04.02.2020г.

На следващата страница след описания Трудов договор е приложено копие на Справка от НАП, за приети и отхвърлени уведомления по чл.62 ал.5 от КТ с вх.№ 22388203060006/05.02.2020г. От същата се установява, че работодателя И.- И. Г. в 11.57.08часа на 05.02.2020г., е подала две уведомления за сключени трудови договори, като единия е със С. М. И. – хигиенист. Уведомлението е подадено след извършената проверка в обекта на търговеца и след изготвянето на декларацията от С. И..

Съдът намира, че следва да се разграничи сключването на трудов договор в писмена форма и регистрацията на същия, като забавянето на последното не може да се тълкува като неуреджане на правоотношенията по предоставяне на работна сила.

Разпоредбата на чл.63 ал.2 от КТ визира „предоставяне“ на заверено от ТД на НАП уведомление. В случая, при наличие на действителен трудов договор, сключен между страните, непредставянето на завереното уведомление е по вина на работодателя, който е допуснал закъснение при регистриране на трудовия договор в съответната ТД на НАП.

В тази връзка неправилен и необоснован се явява изводът на съда, че представения трудов договор е сключен след извършването на проверката.

От Протокол с изх.№ ПР2003861/25.02.2020г. се установява, че проверката е

приключила на 25.02.2020г., като Трудов договор №062 от 04.02.2020г. е представен в ДИТ – С. на 14.02.2020г., а справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62 ал.5 от КТ, с изх. №22388203060006 е от 05.02.2020г., 11.57.08часа.

За настоящата инстанция не съществува съмнение относно извършеното нарушение. Същото е доказано по категоричен и несъмнен начин.

При издаване на оспореното НП и АУАН не са допуснати нарушения на разпоредбите на ЗАНН, като същите са издадени от компетентни органи, в предвидения от ЗАНН срок, отговарят по съдържание на изискванията на чл.57 и чл.42 от ЗАНН.

Правилно е преценено времето и мястото на извършване на нарушението и е дадена правилната правна квалификация на деянието.

Правилно е определен и размерът на наложената санкция, като в НП са изложени основания за определяне на санкцията над предвидения в закона минимум.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, като при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са изложени по-горе.

Предвид изложеното, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 08.04.2021г. на СРС, НО, 134-ти състав е неправилно, поради което и на основание чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.3 АПК следва да бъде отменено.

Предвид факта, че в деня на подписването на трудовия договор същия е бил връчен на работника и уведомлението е подадено до ТД на НАП в предвидения от закона тридневен срок след подписване на договора, а също и предвид липсата на вредно последици за когото и да било, съдът намира, че размерът на санкцията следва да бъде изменен до предвидения в закона минимум.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.5 ЗАНН в полза на жалбоподателя би следвало да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрисконсулт Пл.П., но такова искане не е било направено, поради което и съдът не дължи произнасяне по разноските.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIII Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение от 08.04.2021г., постановено по НАХД № 10046/2020г. на

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 134-ти състав и вместо него постанови:.

ИЗМЕНЯ НП №22-006652/08.04.2020г. на Директора на ДИТ – С., с което на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] 1000, район О., бул. „К. А. Д. №3 – ресторант, представлявано от И. Г. Р. с ЕГН [ЕГН] в качеството и на работодател е наложено административно наказание: имуществена санкция в размер на 3000.00 /три хиляди/ лева на основание чл.414 ал. от КТ, за нарушение на чл.62 ал.3 от КТ, като намалява размерът на санкцията на 1500.00лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.